

[Ingerlise Koefoed]

sikrådet. Landsdelsorkestrene er jo lovbounde, men resten skal Musikrådet så bestemme.

Jeg tror ikke, og jeg mener ikke, at vi kan acceptere det i SF. Selvfølgelig skal de sagkyndige have stor indflydelse på, hvordan de kulturelle områder skal udvikles, men kulturpolitik er altså også politik, og man skal ikke udelukke politikerne fra at prioritere nogle områder frem for andre områder. Tilmød bliver der jo færre penge at gøre godt med, så den går ikke – i hvert fald ikke, hvis SF skal bestemme.

Jeg synes også, at de bestemmelser, der ligger i dette lovforslag, er meget upræcise. Musikrådet foreslog f.eks. en bestemt finansiering af basisensembleerne, hvor staten skulle give noget, amtsrådene noget og kommunerne noget. Det forslag er fuldstændig forsvundet ud i den blå luft, og det betyder, at der muligvis, efterhånden som pengene ikke slår til, kan komme meget forskellige tilskudsmuligheder og dermed også meget forskellige udviklingsmuligheder for de basisensembler, som efterhånden måtte blive oprettet.

Jeg har også svært ved at se, hvordan Vestjysk Symfoniorkester skal kunne indpasses i dette, og jeg har meget svært ved at se, hvordan den rytmiske uddannelse, som er planlagt i Silkeborg, og som der er lovet penge til fra Silkeborg Kommune og fra Århus Amt i 1987, skal blive en realitet inden for de rammer, vi nu har at arbejde med.

Det vil jeg vende tilbage til under udvalgsarbejdet.

På grund af totalrammebudgetteringen foreslår ministeren også, at staten for fremtiden skal sige, hvor mange penge den har tænkt sig at anvende på musikområdet, og så fortælle amterne, at mere kan det altså ikke blive til.

Det vil sige, at de automatiske tilskud til amternes og kommunernes musikudgifter forsvinder. Det er selvfølgelig et meget fornuftigt forslag i en tid, hvor totalrammebudgettet gør, at det, som vokser det ene sted, skal hugges det andet sted, men jeg mener ikke, at vi uden videre skal acceptere, at man dermed indirekte lægger bånd på de penge, som amter og kommuner kunne tænkes at ville give til det lokale musikliv.

Så er jeg selvfølgelig glad for, at de Radikale har sagt, at de heller ikke er tilfreds med 13,6 mill. kr. til musiklivet fordelt over en

5-årig periode, og jeg ser frem til, at vi i udvalget kan finde frem til nogle andre tal og forhåbentlig også til en anden struktur på dette lovområde.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Som stuntman for hr. Bernhard Baunsgaard skal jeg fremføre et par synspunkter i denne sag.

Vi er tilfredse med, at lovforslaget er fremsat. Det udtrykker et ønske om øget støtte til musikformål, men der er ting i lovforslaget, som vi under udvalgsarbejdet gerne vil have drøftet nærmere igennem. Det gælder f.eks. bestemmelsen om, at det er Musikrådet, der nu skal have afgørelsen. En anden ting er spørgsmålet om den status, landsdelsorkestrene skal have i fremtiden.

Vedrørende spørgsmålet om midlerne, som andre allerede har rørt ved, kan jeg gentage, at vi finder, der burde afsættes et større beløb end det, der er nævnt i lovforslaget.

Poulsaard (FP):

Under mit forrige indlæg sagde jeg, at kulturministeren fortsætter med at føre traditionel socialdemokratisk kulturpolitik, og det vil jeg ikke fravige. For selv om de nu overfalder ministeren og siger: det her er alt for lidt, ved vi jo godt, at hvis hr. Søren Hansen havde været kulturminister, ville der trods alt have været en lille smule ansvarlighed. Men nu er man i opposition, og så er det bare overbudspolitik. Nu er det bare med at få nogle stemmer ned i foret. Her er kulturministeren en lille smule mere realistisk.

Nu har jeg siddet herinde i mange år, og da den konservative ordfører sagde, at der var sket mærkbare fremskridt, kom jeg til at tænke på, at i de gode gamle dage, inden alle de konservative blev socialister, var der trods alt i de konservative lag virkelig modstand mod al den støtte til kulturen. Kulturen trives bedst i frihed, og kulturen trives jo glimrende. Folk køber video, det har de råd til. De har råd til at leje film, de har råd til at gå på diskotek og bruge en forfærdelig masse penge, og hvis de vil til en koncert, har de også råd til at betale, hvis de vil. Det kan man i andre lande.

Jeg kan ikke med min bedste vilje se, hvori dette mærkbare fremskridt ligger. Er det et mærkbart fremskridt, at skatteyderne